

Srdcečko

LEN SA MI SNÍVAJ

KRISTÍNA FAĽTANOVÁ

Môžete si nahovárať, čo chcete, vaše
vnútro vie, že nie ste šťastná. Tak
Vám ten život trochu osladí...

Enita
PRESS

LEN SAMI SNÍVAJ

ISBN 978-80-8176-107-2

Kristína Falťanová

LEN S A M I S N Í V A J

Príbeh inšpirovaný skutočnými udalosťami

Srdcovka

ÚVOD

Myslela som, že mám všetko... Aj som mala! Teda, aspoň som o tom bola presvedčená. Potom sa však stalo niečo, čo mi podľalo kolená. Vždy sa totiž nájde niekto krajší, úspešnejší, bohatší a aj silnejší ako ja.

Dopadla som na samé dno bahnistej stoky. Ale! Dokázala som sa odraziť. Dnes už našťastie viem, že pokiaľ mi v živote chýba láska, pokora a viera v samú seba, som chudobnejšia ako posledný žobrák. Hoc bývam aj v paláci...

KRISTÍNA FALŤANOVÁ

Môj život pred...

1. kapitola

Pomerne dlhú chvíľu som hľadela cez presklenú stenu. Pešiakmi sa to len tak hemžilo. Pochabí úradníci, kyslo som stiahla kútiky. Na pracovnej pyramíde, ktorej vrchol ma, mimochodom, celkom príjemne štuchal do zadku, sa oni plazili kdesi celkom dole. Po dlážke. Poslíčkovia, absolventi, poštári, vrátnici, upratovačky, archivárky, sekretárky a účtovníčky. Bože, ako nechutne sa snažia a vtierajú, len aby neprišli o tých mizerných pár eur, čo si zarobia. Fádnosť a nuda. Žiadna originalita. Len prudérnosť a faloš. Stačilo! Dost' už o nich. Tak teda sedím vo svojej vysnívanej pracovni, vo svojom vysnívanom koženom kresle, za svojím vysnívaným pracovným stolom a ležérne pohojďavam taktiež vysnívanou štíhlou nohou, na konci ktorej sa vyníma extravagantná čierna lodička so zlatým hrotom namiesto špice. Prižmúrila som oči. Trochu nervózne, trochu zasnene a mohlo by sa zdať, že aj trochu rozpačito. Mám zlozvyk. Už od detstva a neviem sa ho zbaviť. Vlastne, nechcem sa ho zbaviť. Ohrýzam ceruzky. Aj

teraz to robím. Pre mňa vrchol absolútneho relaxu. Ako keď si fajčiar po dlhej pauze prvýkrát potiahne z cigarety. Ouu!

„Žena v tvojom postavení by nemala cmúľať ceruzky ako nejaká školáčka,“ počujem v hlave mamin karhavý hlas.

No áno, moja mama. Nestretávame sa často, takže o nej sa tiež nebudeme baviť. Lenže téma, ktorú rozobrať smieme a ktorej sa, apropos, neviem nabažiť, je moja práca. Milujem svoju prácu.

„Klop-klop,“ pootvorila už aj tak dost' otvorené dvere bez ozajstného zabúchania moja sekretárka. Nepohla som sa. Ani len uhol pohľadu som nezmenila. Nebolo treba.

„Hm?“ zaznelo miesto otázky.

„Pani riaditeľka, na linke máte manžela. Vraj sa vám nevie dovolať na mobil. A tiež volali od Marillieriho, či tá pondelková prezentácia platí,“ referovala medzi dverami Silvia.

Prv než som jej odpovedala, nahmatala som pod kôpkou, na prvý pohľad možno nedbalo, no pre mňa systematicky rozložených papierov, svoj mobil. Signalizoval osem zmeškaných hovorov a aktivovaný tichý mód.

„Ups,“ vypúlila som oči pri pohľade na svoj hlavný komunikačný prostriedok.

„Ďakujem,“ odpovedala som stroho.

„A ten pondelok? Čo mám odpovedať Marillierimu?“

„U mňa platí. Over ešte pána Brezovského a môžeš im stretnutie obratom potvrdiť.“

Silvia súhlasne prikývla a bez slova odišla. Priestor pred dverami sa vyčistil. Okrem steny s výrazným mramorovým obkladom nebolo vidieť nič. Nikde ani živej duše. Konečne! Aj preto najradšej pracujem večer, keď je budova poloprázdna. Moje myšlienky sa tak môžu roztáhovať aj po chodbách.

„Prepájam vám manžela, a ak ma už nepotrebuje, na dnešok sa lúčim,“ zaštebotala Silvia, hneď ako som zodvihla slúchadlo blikajúceho aparátu.

„Pravdaže, utekajte,“ odvetila som. „Ó, a Silvia, ten darček pre Olíviu?“

„Ešte naň priviažem mašľu a nechám vám ho u mňa na stole.“

„Výborne,“ povedala som viac pre seba ako pre ňu a automaticky som sa prepla na rozhovor s manželom.

„Ahoj, Daniel,“ prihovorila som sa prvá.

„No konečne, snažím sa ti dovolať od obeda,“ chrľil zo seba viac ustarostene ako rozčúlene. Vedel sa dokonale ovládať.

„Prepáč, porada sa pretiahla a celkom som zabudla na telefón.“

„Oukej, idem vyzdvihnúť Olíviu a potom ešte po kvety,“ povedal, aby ma informoval. „O koľkej sa stretneme u mamy?“

„Teraz je 16.13,“ otočila som zápästie a pozrela na masívne náramkové hodinky zo žltého kovu. Viem tam byť... Hm, čo tak nikdy?“ Škodoradostne som sa zasmiala.

Zámerne som si neodpustila podpichnúť ho. Svokru som nemohla ani cítiť. Daniel to, pravdaže, vedel. Navyše, tá hyna má s našou dcérou dokonca rovnaký dátum narodenia. Boh ma tresce! Darina oslavovala 54. narodeniny v deň, keď Olívia prišla na svet. Ubezpečujem vás, že to nebol môj zámer. Keby sa dalo, radšej si odtrpím ďalších 17 hodín pôrodných bolestí, ako si každý rok na dlhý čas v jeden deň užiť narodeninovú dupľu. Tlaky však boli silnejšie ako ja. Hm, odvtedy už prešli tri roky. „Danielko, synček, dal si mi ten najkrajší narodeninový dar,“ priadla vtedy jeho matka storočia.

No áno, Danielko bol aj podľa mňa presne ten, ktorý sa o to, aby Olívia prišla na tento svet, bezpochyby pričinil najviac.

„Ale no tak, máme predsa dohodu,“ prebral ma zo spomienok Danielov hlas a pripomenul mi fakty.

„Iste, viem! Prídem, hneď ako to bude možné,“ zamrzol mi úsmev na perách.

„Tak sa ponáhľaj, ale bezpečne,“ dopovedali sme spolu.

Daniel celkom vážne a ja celkom ironicky. Neznášala som, keď ma vychovával. Zrejme profesionálna deformácia.

Bože, tak sa mi na tú akože narodeninovú oslavu nechcelo ísť. Mne to skôr pripadá ako oslava nesympatie, pretvárký a excelentných hereckých výkonov. Tá žena sa mi hnusila viac, ako pripíť si dezertným vínom, v ktorého fľaši sa ako delikatesa močia malé mŕtve myši. No fakt. Raz som takýto aperitív skutočne pila. Nie, nie som úchylná, teda aspoň v tomto sme-

re nie, a ani morbidna. Išlo o čisto priateľské gesto. Napriek tomu, že rada experimentujem, riskujem a celkovo skúšam nové veci, toto ani mne nebolo práve po chuti. Mám však skvelú vlastnosť. Dokážem sa zat'at'. Urobila som to aj vtedy. Nemohla som si dovoliť odmietnuť a uraziť váženého ázijského klienta. Ročná kampaň za 750-tisíc eur. Za tú prestíž by som v tom víne vymáčala aj vlastné srdce. Darina však bola iná káva! A aj krava! Jej prítomnosť mi bola natol'ko nepríjemná, že sa to odzrkadlilo na mojom aktuálnom klinickom obraze. Seriózne, bolo mi z nej fyzicky zle.

„Danielko, tvoja žena by sa o teba mala viac starať. Vieš, ako to myslím?“ Potľapkala ho po ruke. „No a o Olívii, to radšej ani nehovorím,“ nedala pokoj. „Synak, urob si doma poriadok, skôr ako ti to prerastie cez hlavu,“ rozdávala neprestajne rozumy. „Si predsa Balli. Buď hrdý na to, kým si. Videl si náš rodokmeň. Zaslúžiš si po svojom boku dobrú ženu,“ hustila doňho v jednom kuse. „Daniel, ver mi, vo vzťahu nerobí dobrotu, keď žena donesie domov viac peňazí. Malo by byť jasné, kto nosí nohavice a drží v rukách opraty,“ nedávala si servítku pred ústa moja drahá svokra.

Rozprávala o mne a predtým mnou, akoby som tam ani nebola.

„S tebou, Darinka, sa bojovať nedá. Navyše, nechcem s tebou súperiť. Načo by to aj bolo dobré? Radšej nech ti dá Danielko terapiu grátis. To by pomohlo nám všetkým,“ ušti-pačne som reagovala na jej jedovaté slová.

Časom som sa proti jej útokom celkom obrnila. Jednoducho som na ne prestala reagovať. No, sama som zvedavá, či dnes príde s niečím novým. Hoci, popravde, existuje vôbec niečo, čo za tie roky ešte nevytiahla? Nie som si celkom istá. Našťastie, všetko sa raz skončí. Každé husle v pravú chvíľu vydajú posledný tón. A jedného dňa, a ja dúfam, že to bude už čoskoro, tá vyžitá bosorka otrčí kopytá. Jej truhlu sama osobne zasypem hnojom z neďalekého družstva a z karu si urobím tú najväčšiu párty.

„Zase meškáš,“ okamžite reagovala svokra, len čo som sa objavila vo dverách.

„Dobrý večer,“ pozdravila som Darinu bez reakcie na jej výčitku. „Ahojte,“ rozhliadla som sa po miestnosti a letmo pobozkala Daniela aj Olíviu. „Čakáte dlho?“ pošepala som manželovi nenápadne do ucha. Neodpovedal. Len mlčky pokrútil hlavou. Jeho úsmev mi naznačil, že všetko je v poriadku. Prisadla som si k dlhému stolu. Stálo pri ňom 12 obsadených stoličiek. Ujala som sa poslednej voľnej. Dve boli z inej série. Mali iný pot'ah aj výšku. Jedna prischla mne, na druhej sedela Olívia. Uhladila som si sukňu a rýchlo vzala od manžela pohár so šumivým vínom, ktorý mi ponúkal.

„Ehm, ehm,“ afektovane zakašľala Danielova staršia sestra Danica. Čo vám poviem? Celá mama, farizejka prvej triedy.

„Mamka naša milovaná,“ začala predvádzať svoj pripravený teáter. „V mene nás všetkých,“ na chvíľu sa odmlčala

a zatvorila oči, akoby potláčala slzy. Aj ja som zatvorila tie svoje. Lakte som si oprela o stôl a ukazovákmi som si začala masírovať spánky. Bože uchovaj. Toto je stokrát horšie, ako dať sa mučiť španielskou inkvizíciou.

„Takže, maminka naša,“ skúsila druhý pokus švagríná. „V mene nás všetkých, ktorí tu sedíme, ti chcem zaželať pevné zdravie, stupňujúce sa šťastie a nikdy nekončiacu pohodu. Máme ťa radi,“ dokončila ťažko sa chvejúcim hlasom prvorodená.

„Na zdravie,“ hlasno dodal Danielov mladší brat Dušan a na znak prípitku zdvihol úzky pohár z brúseného skla.

No áno. Naraz nejako priveľa mien s dominantným písmenom D. Aj mne sa z toho na prvý raz zatočila hlava. A akoby toho nebolo málo, Danica má dve dcéry. Denisu a Dariu. Dušan má Drahušku a pred necelým mesiacom k nej pribudol aj malý Dávid. A my? My máme Olíviu. Jej meno sa vôbec nehodí k priezvisku Balli. Chýba mu totiž dôležité písmeno. No nemyslíte si, aj moja dcéra mala byť pôvodne Dominika. Meno vyhútal, kto iný ako môj muž a tá láskyplná žena, čo ho porodila. Našťastie, moje dieťa má ešte stále normálnu a triezvo uvažujúcu matku. Niektó by síce mohol povedať, že len zbytočne vzdorujem a som neprispôsobivá, no argument, že v tejto rodine posledných 90 rokov dávajú všetkým deťom meno so začiatočným písmenom D, je pre mňa iba výplodom chorej mysle, hlúpej náhody a akýchsi predpotopných tradí-

cií. Tak som sa zase zaťala a urobila si po svojom. I keď s ťažkosťami, svokra to napokon, bohužiaľ, predsa len prežila. Trikrát denne magnézium a lieky na upokojenie ju z toho dostali. Na môj dušu, tú by aj zubatá radšej vrátila, ako by sa s ňou mala zapodievať. Zlú burinu človek len ťažko vykynoží.

* * *

Večer sa niesol v štandardnom rodinnom duchu. Napätie sa dalo krájať.

„Ahoj, Agi,“ pozdravil ma spoza chrbta Dušan. „Ešte sme nemali príležitosť zvítať sa,“ pobožkal ma na líce a pohladil medzi lopatkami môj mimoriadne sympatický a charismatický švagor.

„Vzdialit’ sa od tejto božskej torty s nadýchaným vanilkovým krémom a chrumkavými mandľami by bol hriech, nemyslíš?“ Žmurkla som naňho. „Pomyslela som si, že pozdrav počká, torta nie,“ vtipkovala som ďalej.

Irónia mi posledné roky bola vlastná. Ako jeden z mála to v tejto rodine chápal práve on. A myslím, že tiež sa na tom bavil rovnako dobre ako ja. Nikdy sa mi to nezunuje.

„Jem už tretí kúsok,“ naklonila som sa k nemu, akoby išlo o prísne tajnú informáciu.

„Tretí? Kde to, preboha, do teba ide? Vyzeráš fantasticky,“ počastoval ma úsmevom.

„Si chronický lichotník, dá sa to od teba vôbec považovať

za poklonu?“ doberala som si ho.

Neodpovedal, len na mňa žmurkol a vystrel ukazovák, ako by ním chcel do mňa streliť. Periférne som videla jeho ženu. Kontrolovala nás pohľadom a pritom nervózne kolísala malého Dávida.

„Duško... Duško... Dušan,“ stupňovala tón svojho hlasu, akoby privolávala k nohe svojho neposlušného psa. „Malý je nervózny, mali by sme ísť,“ povedala ponad stôl, hneď ako jej manžel venoval pozornosť.

Len som sa na ňu sústrastne usmiala. Nalejme si čistého vína, mať malé dieťa je poriadna otrava. Bolo jej to treba? Ja som si na istom, že to už nikdy viac v tejto rodine nechcem zažiť. Som šťastná-prešťastná, že to plienkovo-grckavo-plačlivo-nespavé obdobie máme za sebou.

„Maj sa dobre,“ vstala som a odtlačila svoj výrazný malinový rúž na Dušanovu lícnu kosť. Bože, ako ma len bavilo provokovať. Aj tak si ho tá Muréna obecná nezaslúžila. Ulovila ho cielene. Pre priezvisko, prestíž a peniaze. Pche! Akoby nosiť priezvisko Balli bolo čímsi výnimočným. Má, čo chcela. Bodaj by ju nabúchal ešte aj päťkrát, rajdu nenažranú.

O necelých päť minút bol Dušan aj so svojou mladou fámiliou preč. Viac som si v miestnosti nemala s kým čo povedať. Ešte Darinin starší brat Dano bol príjemný spoločník, no sedel medzi svokrou a Danicou, takže tej strane stola som sa cielene vyhla. Pre pokoj v rodine som mu len z diaľky zamávala pár

minút pred tým, čo sme aj my zdvihli kotvy. Bolo už pomerne neskoro. Navyše, skôr ako pôjde Olívia spať, chceme jej aj my ešte doma zagratulovať. V aute som pre ňu skrývala darček.

„Dovidenia a ešte príjemnú oslavu,“ podala som Darine ruku medzi vchodovými dverami. Nemala som záujem o ďalší konflikt ani o predlžovanie rozlúčky.

„Dovidenia, Nessi,“ zaklincovala vetu. Neznášala som prezývku Nessi. A ona to dobre vedela. Znie mi to, akoby som bola lochnesská príšera. V duchu som si precvičila všetky expresívne slová, ktoré boli súčasťou mojej slovnej zásoby. Predsa len, nechcela som nadávať pred Olíviou.

„Mamiíí, necháš nás ísť s ocinom prvých?“ skackala vedľa mňa dcéra.

„To ešte uvidím,“ prstami som postrapatila jej jemné svetlé vlásky. „Šups do auta,“ pomohla som jej nastúpiť a už som aj uvoľnila manželowi miesto.

„Vidíme sa doma, zlato,“ povedal Daniel bez toho, aby sa otočil. Príliš zaujato sa venoval správne upínaniu bezpečnostných pásov na Olíviinej autosedačke.

„Oukej! Počkám a pôjdem za vami,“ reagovala som na jeho slová a kráčala ďalej smerom k svojmu autu.

Bol to dlhý deň. Vydýchla som si, keď sme asi po polhodine cesty konečne, jeden za druhým, zastali na štrkovej príjazdovej ceste pred naším domom. Ja som chcela dlažbu. Neznášam zvuk pneumatík na štrku. Daniel ma však v slabej

chvíľke na túto šialenosť nahovoril. Keď som opäť precitla, bolo už neskoro zobrať rozhodnutie späť. A tak mi nechutné praskanie kamienkov pod kolesami moje zlyhanie deň čo deň nemilosrdne pripomína. Vystúpila som z auta. Z kufra som vytiahla tašku s vecami, čo nosím 3-krát týždenne do posilňovne a tiež asi meter krát meter veľkú škatuľu. Lesklý papier zdobila fialová stuha. Jemný odtieň zelenej a orgovánovo fialovú mala Olívia rada. Aj detskú izbu mala zariadenú v týchto farbách. Keď zbadala, čo nesiem smerom k domu, od šťastia zvýskla. Delilo ma od nej len pár krokov. Olívia pri vchodových dverách skákala ako malá cvičená opička v zoo.

„Čo je to? Čo je to? To je pre mňa?“ Nezastavila sa ani na sekundu. Zatiaľ čo ja som sa vtesnávala do domu, Daniel pomáhal Olívii vyzliecť kabátik a vyzuť topánky.

„Mami, daj mi to. Daj mi to už. Kedy mi to dáš? Som strááášne zvedavá,“ zatiahol drobce v červených pančuškách a tmavomodrých kockovaných šatách s bielym golierom. Nachiahla som ruku a rozsvietila v obývačke.

„Sadni si na gauč a počkaj nás,“ usmiala som sa a pohľad hodila na bielu koženú sedačku.

Olívia utekala tak naradostene, že sa skoro pošmykla a spadla. Vyskočila na gauč a poslušne čakala.

„Opatrne, princezná,“ kričal za ňou Daniel. „Je taká rozkošná,“ pousmial sa, zatiaľ čo si zobliekal sako. Nič som mu na to nepovedala. Tiež som sa rýchlo zložila a už aj nabrala

smer Olívia.

„Môžeme?“ opýtala som sa Daniela.

„Počkaj ešte.“ Na skrinku v chodbe položil svoj pracovný kufrík. Ten nepríjemne cvakol, tým ako ho otvoril. Opatrne z neho vytiahol veľký nadýchaný mafin poliaty bielou čokoládou a posypaný farebnými jedlými srdiečkami.

„Od tvojej mamy,“ podotkol.

Aj keby som ho nevidela, podľa vône, ktorá sa po otvorení kufríka širila chodbou, by som vedela, že je plnený jahodovým džemom. Daniel do jeho stredu rýchlo a obratne zapichol pripravenú sviečku, ktorú už aj, bez ďalšieho odkladania, zapálil. Napriek tomu, že manžel nefajčí, neprekvapila ma jeho pripravenosť. Bolo mi jasné, že zapalovač má v kufríku pripravený len na túto príležitosť. Pre Olíviu všetko!

„Už?“ Nervózne som prestupovala a pri tom nazerala na Olíviu do obývačky. Medzičasom si zapla televízor, takže bola zaujatá rozprávkou. Daniel na seba hodil jeden rýchly pohľad do zrkadla, prehrabol si vlasy a súhlasne na mňa kývol.

„Počkaj, počkaj, ešte kamera,“ odbehol cez chodbu do jedálne a zapol na stojane nainštalovanú domácu kameru.

„Kriste!“ prevrátila som oči a dlaňou si pleskla po stehne. Natáčal všetko, išlo ma z toho poraziť!

„A je to, poďme,“ povedal, len čo sa o päť sekúnd neskôr zadýchaný vrátil späť ku mne.

„Veľa šťastia, zdravia. Veľa šťastia, zdravia. Veľa šťastia,

milá Olíviááá, veľa šťastia, zdravia,“ zaspievali sme najlepšie, ako sme vedeli, a kráčali k natešenej dcére. Oli div že od radosti nepukla.

„Sfúkni sviečku a niečo si želaj,“ inštruoval ju Daniel.

„Želám si ružovú trampolínu a aby som do roka vedela lietat' ako žltý motýlik z rozprávky o Princeznej Fí.“

S manželom sme sa schuti zasmiali. Naša dcéra bola na zjedenie. Stokrát chutnejšia ako ten mafin.

„Tak a teraz si otvor darček,“ položila som škatuľu na konferenčný stôl. Olívia nepatrila k deťom, ktoré nedočkavo trhajú papier. Napriek tomu, že ňou pocity veľmi živelné lomcovali, dokázala sa dokonale ovládať. Celkom ako Daniel. Prijemný adrenalín si obaja vedeli vychutnať. Aj teraz. Hľadeli na škatuľu bez toho, aby sa jej dotkli. Až o minútu neskôr, keď som z kuchyne priniesla nožnice a „načala“ stuhu, dcéra sa ku mne pridala.

„To je ona, mami, je to trampolína,“ malou rúčkou hladkala obrázok, ktorý bol na škatuli.

„Vieš, čo to znamená?“ opýtal sa Daniel.

„Že asi naozaj budem vedieť lietať,“ doširoka otvorila oči, akoby prišla na čosi nevídané.

* * *

To, čo teraz poviem, by matka nikdy nemala vypustiť z úst, nikdy by na to nemala pomyslieť a už vôbec by to nemala

cítiť. No bohužiaľ! Nie všetky ženy sa narodila preto, aby sa stali matkami. Niektoré nimi chcú byť a nemôžu, no a iné zase môžu a nechcú. To je aj môj prípad. Olívia je mojím vy-
túženým dieťaťom, ale ďalšie už s Danielom mať nechcem. Po tom, čo sa medzi nami stalo, na ďalšieho potomka ani nepomyslím. Moje prvé tehotenstvo prišlo v najnevhodnej-
šom čase. Práve som spravila posledný krok k tomu, aby som
mohla stáť na čele kreatívneho oddelenia. Triasla som sa ne-
dočkavosťou. Predstava, že to na pár rokov budem musieť
znovu odložiť, ma požíerala. Bol to môj sen odvtedy, čo som
cez prázdniny s mamou chodievala do práce, v čase, keď ešte
pracovala v K&B reclám, a hrávala sa pod jej pracovným sto-
lom. Poznala som každý kút tej firmy, každú stenu v budove,
históriu spoločnosti. Od svojich desiatich rokov som poznala
celé fungovanie aj verejné tajomstvá, čo si šepkali zamest-
nanci po chodbách. Od detstva som vedela, kde chcem pra-
covať, s kým chcem pracovať, ktorá kancelária bude moja,
aj to, aká suma bude na mojej výplatnej páske. Tvrdo som
pracovala, aby som to dosiahla. Poctivo som študovala, učila
sa cudzie jazyky, pracovala na svojom zovňajšku. Trikrát v
týždni chodím do fitka. Dvakrát plávam a v sobotu ráno si
chodím zabehať. Len nedeľu mám voľnú. Šesť dní v týždni
vstávam o pol piatej ráno a to len preto, aby som mala kon-
fekčnú veľkosť číslo 38 a dokonalý zadok. Nič z toho som si
nechcela dať vziať.